

Úgy hívtuk a helyet: a Gerezd. Jobb nevet nem tudtam kitalálni. Szabályos alakja volt, mintha megrajzolták volna. Ott éltünk kettecskén. Ez még 1973-ban vagy '74-ben volt.

Amikor azt mondom, a Gerezd, ne valami deltaformára gondolj. A mi telkünk sokkal keskenyebb volt, inkább ékhez hasonló. Képzeld el, mondjuk, egy méretes pizzát. Vágd

Murakami Haruki 3

KEZDŐ HÁZASKÉNT

fel tizenkét egyforma részre az óralap beosztásához hasonlóan. Nyilván tizenkét egyforma szeletet kapsz, és mindegyiknek harminc fokos a csúcsszőge. Tedd tányérra az egyiket, és miközben kólát kortyolsz mellé, nézd meg alaposan. Hogy mennyire hegyes a csúcánál ez a keskeny pizzaszzelet? Pont annyira, mint a Gerezd, amelyről beszélek.

Oké, de hogy jött létre egy ilyen furcsa formájú földdarab? Merülhet fel a kérdés benned. Vagy nem. Akárhogy is, mindegy nekem, mert a válasz nem ismerem. Megkérdeztem néhány szomszédunkat, de csak annyit tudtam meg, hogy már réges-rég ilyen, mint most is, és még sokáig változatlan maradhat az alakja. Az itteniek nemhogy beszélni, gondolkodni sem akarnak róla. Olyan nekik, mint egy kinövés a fül mögött. Nem téma. Valószínűleg a furcsa alakja miatt.

A Gerezd mindkét oldalán sín pár húzódik. Az egyik állami, a másikon magánvasút közlekedik. Egy ideig párhuzamosan futnak a sín párok, aztán az ék csúcánál, mintha hirtelen széthajlították volna őket, elágaznak. Az egyik észak, a másik dél felé. Nem akármilyen látvány. Ahányszor tanúja voltam, ahogy két dübörgő szerelvény útja elválik, úgy éreztem, egy torpedórombolón állok, mely bőszen hasítja az óceán hullámain.

Ami az élhetőséget illeti, a Gerezd pocsék hely volt. Főleg a nyilvánvaló zajossága miatt. De hát mire számítottál? Hogy ne lett volna fülsértő két vasútvonal szorításában élni? Kinyitod a bejárati ajtót, és elcsattog egy vonat; kinyitod a hátsó ablakot, és egy másik vonat zakatol el az orrod előtt. Nem túlzok: annyira közel, hogy bele tudtál nézni az utasok szemébe, és biccenteni nekik üdvözléssel. Most, hogy belegondolok: nem semmi.

Azt hihetné, hogy miután elment az utolsó éjszakai vonat, beállt a nyugalom. Én is így gondoltam, mielőtt odaköltöztünk. Az volt a baj, hogy nem létezett olyan, hogy utolsó vonat. Az utolsó személy jóval éjfél után ment el, majd egymást érték az éjszakai teherszállítók. És ahogy elfogytak, már indultak is a másnapi személyvonatok. Így ment ez mindennap, vég nélkül.

És most az őrületségről:

Egyetlen okból választottuk ezt a lakóhelyet: piszok olcsó volt. Háromszobás családi ház fürdőszobával, még egy kis kerttel is. Egy garzon bérleti díjáért ki lehetett venni. Mivel különálló ház volt, magunkkal 4 vihattuk a cicánkat is. Olyan volt, mintha egyenesen nekünk találták volna ki. Nemrég esküdtünk, és nem túlzás, ha azt állítom, hogy simán bekerülhettünk volna a Guinness-rekordok könyvébe „a világ legcsöröbb friss házasai” közé. A vasútállomás mellett, egy ingatlanügynökség ablakában láttuk meg a hirdetést. A bérleti díjat és a szobák elrendezését illetően mázlink volt. Sőt, nagy mázlink.

– Olcsó. Valóban az – mondta a kopasz ügynök. – De figyelmeztetem önöket: nagyon zajos. Ha ez nem gond, tényleg szerencsés fogás.

– Megmutatná nekünk? – kérdeztem.

– Persze. De nem néznék inkább meg kettesben? Ahányszor odamegyek, megfájdul a fejem.

Átadta a kulcsokat, és felvázolt egy térképet. Micsoda lezser ügynök!

A térképen nem volt messze az állomástól a Gerezd, de odagyalogolni egy örökkévalóságig tartott. Hogy a tompa végéhez jussunk, meg kellett kerülnünk a vasúti síneket, átkelni egy felüljárón, és keresztülmenni egy szeméttel borított dombon. Sehol egy bolt a közelben. Teljesen lepukkant környék.

A Gerezd csúcsa felől bementünk a házba, és egy órányit ott időztünk. Egyik vonat a másik után húzott el mellettünk. Ha expressz jött, remegtek az ablakok. Nem értettünk egymás szavát. Meg kellett várnunk, míg elhalad a szerelvény, hogy folytatni tudjuk, amiről beszéltünk. Aztán az újabb vonat ismét megszakította a társalgásunkat. Vontatott, akadozó párbeszéd Jean-Luc Godard¹ módra.

A zajt leszámítva a ház nem volt olyan rossz. Az épület régimódi volt és néhol komolyabb javításra szorult, de előnyére szolgált, hogy volt hálófülkéje, sőt egy kis terasza is. Barátságos összbenyomást keltett. Az ablakon betűző tavaszi nap kis négyzeteket rajzolt a szőnyegre. Nagyon hasonlított arra a házra, ahol kiskoromban laktam.

– Vegyük ki – mondtam. – Tudom, hogy zajos, de hozzá fogunk szokni.

– Ha így gondolod, részemről oké – mondta a feleségem.

– Olyan családiásan ülünk itt. Mint akik házasok.

– Mert hiszen azok vagyunk.

– Igen, tény és való.

Visszamentünk az ingatlanügynökségre, és megmondtuk a kopasz ügynöknek, hogy kivesszük a házat.

– Nem túl zajos? – kérdezte.

– Zajosnak zajos, de majd hozzászokunk – feleltem.

Az ügynök levette a szemüvegét, megtörölte egy papírzsebkendővel,
ivott egy kortyot a teájából, visszatette a szemüvegét, rám nézett és így szólt:
– Persze, maguk még fiatalok.
– Úgy bizony – mondtam.
És kitöltöttük a bérleti szerződés rovatait.

5

Szilágyi Mihály fordítása

Murakami Haruki (sz. Kiotó, 1949) japán író és műfordító. Több japán kitüntetés mellett, a nemzetközi Franz Kafka- és a Jeruzsálem-díj birtokosa. Számos elbeszélése és regénye olvasható magyarul. Évek óta a Nobel-díj egyik várományosaként tartják számon.

¹ Jean-Luc Godard (1930–2022) francia-svájci filmrendező, forgatókönyvíró. A francia új hullám legendás alakja. *Introduction à une véritable histoire du cinéma* c. művének első kötete 1980-ban jelent meg (Editions Albatros, Paris). Magyar nyelven: *Bevezetés egy (valódi) filmtörténetbe, I.* utazás: A remény birtokában / Francia Új Hullám Kiadó, 2018; ford. Magyar Andrea.

